

TV3alacarta

Programació

En directe

En directe

Programació

Àudios

Notícies

El temps

Esports

Infantil

Més

29/04/2013: Roser López Espinosa

Categoria: [Dansa](#) Escrit per: Jordi Cervera

Després d'embadalir-me amb el magnífic i magnètic **Lowland**, la primera coreografia llarga que **Roser López Espinosa** presentava al **Mercat de les Flors**, em van quedar molts interrogants, moltes emocions, moltes sensacions per voler descobrir. Em vaig quedar amb ganes d'explorar les bambolines de l'espectacle, l'ànima de la creació, els camins que porten al punt clau, els dubtes creatius, la conversió de les idees en moviments, dels moviments en històries, de les històries en clímax escènica. I res millor que parlar-ho amb la mateixa Roser que, sens cap dubte, és qui millor coneix tots aquests sentiments que es creuen al darrere de **Lowland**. I un dia força adient per fer-ho públic pot ser aquest Dia Mundial de la Dansa.

L'espectacle, amb música d'**Ilia Mayer** i la col·laboració directa de **Guy Nader** reflecteix la recerca del moviment, en un procés que íntim i subtil que, trasplantat a la dansa, es converteix en un camí complex que val pena esbrinar i resseguir per arribar a comprendre la veritable magnitud de tot el que s'amaga en aquest camí creatiu que hi ha al darrere d'un espectacle on res no és senzill, fàcil ni evident.

"Lowland va arrencar de diferents maneres. Per una banda tenia moltes ganes de treballar certs exercicis de composició". En aquest sentit i en aquesta línia de treball, la primera escena, l'arrencada de l'espectacle ja representa el primer punt àlgid, el primer impacte al públic. La sorpresa inicial dona pas a la fixació i després a l'esclat. "Volia treballar una composició minimalista, el tema de les petites variacions. En certa manera ja havia utilitzat aquesta estratègia a *The lizard's skin*, tot i que allí estava plantejat d'una manera més intuïtiva mentre que aquí va ser molt més conscient ja que jo, entre altres coses, venia de la retrospectiva de l'Àngels Margarit i també del muntatge *Corol·la de Kolbebasar*, que era minimalisme pur, una hora comptant en passos de cinc".

Aquest espectacle li va representar un xoc directe, una manera molt diferent de treballar que ella no havia utilitzat mai d'una manera tan estricta. "Hi va haver alguna cosa que em va fascinar i vaig voler provar cap on ho podia portar jo i d'aquí va néixer la idea de la primera escena, com deconstruir un moviment i com anar-lo muntant de nou". L'escena permet a l'espectador anar observant i descobrint totes les escenes del moviment d'una en una i després totes en conjunt en una seqüència que magnetitza i que ja predisposa a seguir la resta de l'espectacle amb absoluta devoció. "M'interessava saber com podia organitzar una composició, amb música, un element únic, diferents variacions i portar-ho al límit de manera que es sentís que tot anava canviant però que seguia sent el mateix tema".

Un altre dels aspectes fonamentals del muntatge que sorprèn per la seva potència visual és el moviment, l'acceleració. "Tenia ganes de treballar amb velocitat i posar-me algun repte físic a nivell d'esport i de resistència, de saltar, d'arribar al punt àlgid, perquè amb les altres peces

havia treballat el moviment d'una manera molt específica però amb molta més pausa i aquí tenia ganes d'estamina, de pura resistència física”

LOWLAND, de Roser López Espinosa. Foto: Alfred Mauve

I en l'aspecte teòric, un dels punts fonamentals a l'hora de bastir l'espectacle, té molt a veure amb un text de la poeta Chantal Maillard sobre el fet de volar. “M'interessava el tàndem de plaer i esforç i aquestes dues idees van coincidir amb l'època de les migracions dels ocells i vaig començar a sumar-ho tot”.

Es tractava doncs, d'ajuntar les dues interpretacions, els dos conceptes quasi oposats i de mirar de trobar el punt d'equilibri. “D'una banda la concepció minimalista, amb tot el que representa de rigorós i de l'altra la fascinació per un imaginari que denotava llibertat”. I si bé és cert que volar és una vella aspiració humana que sempre associem a la llibertat absoluta també “suposa un esforç titànic dels animals. Volar és una repetició, un moviment que avança, que progressa a base de repetir-se”.

La fascinació de volar i el treball constant són dues idees conceptuals que s'ajunten i que van creixent de manera paral·lela. Superació física i repte amb la idea d'anar quadrant les dues coses. “Jo encara estic aprenent i encara em queda molt per aprendre. Fins ara he treballat per associació. Hi havia tot un mapa conceptual del projecte i també la idea base que tinc quan començo un treball. En aquell moment sempre tinc la sensació que se cap on vull anar, però durant el procés van passant coses que són molt més fortes i màgiques que la primera idea i tot varia”.

En aquest treball concret, partint de la idea de volar van anar sorgint idees com la mecànica, la repetició infinita del moviment de batre les ales i també la idea de dominar l'espai, de planejar, de seguir i de traçar trajectòries. “Es tractava de, sense perdre el contacte amb el terra, suggerir aquestes corbes que dibuixen els ocells i, per altra banda també hi havia la idea del moviment conjunt, dels estols d'ocells, que es belluguen sense xocar, seguint rutes concretes, fixes i a la vegada molt dinàmiques”.

I de fons també la idea del paisatge, de la limitació, de buscar aquest moviment que implica la llibertat mateixa, “treballant els límits físics, amb els braços fixats pels colzes o amb els dos ballarins limitats per una unió de mans i també moltes altres idees que també vam treballar en el decurs del projecte i que s'han quedat al calaix”.

Amb dues línies tan oposades com són la purament física i la molt més espiritual del missatge de volar en llibertat, es tractava de no perdre's pel camí, de cercar un lloc comú on trobar l'eix de la comunicació, “personalment m'haig de fascinar per poder-li dedicar hores a una idea però, a més, també cal tenir un ingredient extra que fascini a qui ho mira i per això la mirada externa és molt important durant tot el temps de creació”. La Roser, en aquest sentit, compta amb un seguit de gent de confiança que valora els materials i que pot aportar un punt de vista menys implicat, més allunyat del treball interior i, per tant, amb capacitat per aportar aquest ull exterior i crític i per arrodonir la seva pròpia mirada íntima que, a causa de l'alt grau d'implicació amb tots els processos, pot no arribar a ser tot el freda i imparcial que caldria a l'hora de valorar els punts aconseguits aportant, a més, complicitat i rigor.

CÒNCAU II, de Roser López Espinosa.
Foto: Anna Padrós

Un factor bàsic en la manera de treballar de la Roser és el risc, plantejar-se i mirar d'assumir reptes que no sap d'entrada si seran assumibles, allunyant-se del conformisme i de les accions conegudes i repetides per anar cercant la sorpresa, primer la pròpia i després l'aliena. "A cada peça em faig una llista de coses que no he fet mai i que vull intentar. A Lowland em volia posar un repte molt físic. Anar al límit de la meua resistència, mirar de superar les meves pròpies limitacions.". I més enllà d'això també hi ha una via de comunicació que s'estableix en dos nivells, el resultat global del muntatge però també en els petits detalls que el formen. "Volia descobrir eines noves, un vocabulari concret per a cada gest que sorgís a partir de les improvisacions i s'anés convertint en la projecció d'un imaginari concret".

I tot i que sigui una obvietat, la seva eina de treball és el cos, un cos que té uns recursos i unes capacitats no sempre conegudes ni explorades que cal descobrir o potenciar. "El cos és ple de paisatges i cal anar-los fent evidents. Si li permetes fer-ho, el cos imagina i és capaç de generar melodies pròpies i de moure's de maneres molt diferents. És tracta, a més, de suggerir sense imitar, no representar res, crear moviments determinats que donin la idea que persegueixes sense copiar-la".

Una mostra concreta d'aquest plantejament és precisament la idea del pes mort, absolutament contrària al concepte de volar i, per contra, element fonamental a l'hora de presentar aquesta contraposició. Gestos i treball intens per aconseguir que el públic vegi dos ballarins que, acompanyats per la música volen generar la idea de viatge però que en cap moment pretenen ser ocells, aquesta és probablement una de les grandeses. No s'imita res, es suggereix, es transmet la idea però sense còpies impossibles. Lowland es converteix així en una meravellosa suma de potència, d'imaginació, de rigor, de detalls, de suggeriments, de coses mínimes que se sumen per anar-nos transportant cap a una idea sublim, la de volar, aconseguida a base de resumir molta informació prèvia, d'anar depurant tots els elements fins portar-los al punt òptim d'equilibri i d'essència.

MINIATURA, de Roser López Espinosa. Foto: Yoannam2

En aquest sentit, tot l'entorn es prou despullat com per poder aportar encara més valor i èpica a tot allò que veiem. Una il·luminació mínima i molt ben pensada i treballada, un vestuari pràctic i gens cridaner i una música vitalista i magnètica formen l'eix i el coixí de l'espectacle, el nucli d'aquests materials que parlen, que mostren la seva força i que acaben lligant una globalitat perfecta.

Aquest primer espectacle llarg de Roser López Espinosa és, sens cap dubte, la consolidació d'una carrera artística que promet regalar-nos molts moments inoblidables. Mentre segueixi treballant així, la ballarina i coreògrafa aconseguirà que les papallones a l'estómac que necessita per saber que una idea li funciona es transmetin també als espectadors amb la

mateixa intensitat i puresa.

I fora de l'escenari, mentre parla i explica amb passió les seves idees i les seves fórmules de treball, la Roser gesticula, s'atura, pensa, mira l'horitzó, marca camins imaginaris a l'aire amb les mans i la mirada, somriu, captiva i aconsegueix que al seu costat tot sigui una coreografia perfecta. No és d'estranyar, doncs, que aconsegueixi el mateix al cor d'un escenari.

Compartir: (Què és això?)

Comentaris

No hi ha comentaris

Afegeix comentari

El teu comentari:

Correu electrònic: Clau:

Afegeix comentari

Per escriure els teus comentaris has d'estar registrat. Pots [registrar-te ara](#).

Jordi Cervera

Vaig néixer a Reus, un fet que, segons expliquen algunes veus (totes reusenques) ja és un mèrit; vaig començar molt aviat a llegir i anys més tard a treballar de periodista i a escriure per plaer, és a dir, per vici. A hores d'ara no tinc gaire clar si he après a fer mínimament bé cap de les tres coses i per aquest motiu tampoc no puc garantir que aquestes pàgines arribin en algun moment a ser sòlides i unitàries. Però ja se sap, les tombarelles mentals, encara que siguin al ciberespai, ja el tenen aquest perill afegit. Sort!

**PREMIS
BLOCS
CATALUNYA**

**Premi
millor
blog de
cultura
2008**

Publicitat

Busca

< agost 2013 >

dl.	dt.	dc.	dj.	dv.	ds.	dg.
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

Categories

Autors

Dansa

Editors i editorials

General

Il·lustradors

Jordi Cervera

Llibres singulars

Música

Narrativa

Poemes inèdits

Poesia

Últimes entrades

La tercera illa

Don de lengües

Cinquena edició de "La mort a sis vint-i-cinc"

La Ruta dels Genets

K2

La pilota Japler a "Us recomano"

Els Acadèmics de Bones Lletres

El pulgarzito EPZ

Llibres al replà

Jesús Monllaó i Fill de Caín

Sindica aquest blog

Últims comentaris

Cinquena edició de "La mort a sis vint-i-cinc"
Sí senyor!! jo me l'he llegit i l'he recomanat als meus alumnes! Els hi donen una llista de llibres...

APE (Autors en Perill d'Extinció)
Molt bé, Jordi. Perfectament explicat. I també m'agraden les imatges....

Espru transparent
Un gran llibre i l'Agustí Pons un gran escriptor, periodista i biògraf. I també poeta, ep. L'estic...

Sebastià Estradé. 90 anys
Moltes gràcies, Jordi. Una entrada al teu bloc interessant i necessària....

Sebastià Estradé. 90 anys
Fantàstica entrada! Un homenatge molt merescut a un gran escriptor. El més enllà no hi ha fronteres...

Sebastià Estradé. 90 anys
Sebastià Estradé va ser un dels escriptors que van saber estar al lloc adequat, als anys seixanta....

Sebastià Estradé. 90 anys
Moltes gràcies Jordi pel teu escrit i per haver recollit tantes sensacions del meu estimat pare....

Lleparils a L'Illa dels Llibres
Va ser un plaer molt gran poder il·lustrar aquest conte. No negaré que al principi em va costar un...

Si quan et donen per mort un dia tornes
Jordi, has llegit al meu bloc l'entrevista que li vaig fer al Llorc l'altre dia? Potser t'interessa....

Verònica Figueredo
M'ha encantat!! És un estil molt personal, diferent i alegre, sobretot per la llum, els colors i...

Becquer Hotel
65,45 €
[Booking.com](#)
Precio Mínimo Garantizado

Gestió anuncios